

Eddi Anter

EL ELE

Manus in Mano

DESTEK YAYINLARI: 1428
EDEBİYAT: 426

Eddi Anter / EL ELE - MANUS IN MANO

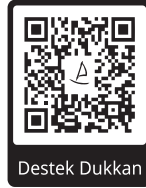
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumahoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Jade Tired
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mart 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-195-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Destek Dukkan

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

Eddi Anter

EL ELE

Manus in Mano

Olacağım gibi olacağım...

*Kendimi sana versem
Olabildiğim kadar çıplak
Alabildiğin kadar gerçek
Hissetsen beni içinden
Anlasam seni derinden
Boş geçen günlere inat
Doluversek her saat
Kendini bana versen
Olabildiğin kadar açık
Alabildiğim kadar benim
Sevsek birbirimizi
Kaderimiz kadar
Gerisi karar
Zaman içinde değil
İçimizde zaman barınsa
Uzansak sonsuza
Yaslansak omuz omuza
Yaşlansak diz dize
El ele dursak
Göz göze baksak
Tadabilsek anıları
Doya doya her defa
Sayarak birbirimizi
Soyarak kendimizi
Sevişmek dakikalarca*

*Sevmek sınırsızca
Yaşamak fütursuzca
Aklımda sen
Gönlümde sen
Ruhumda yine sen
Seninle başlasam
Sende kalsam
Senin olsam
Seninle olsam
Var olan sende yok olsa
Başlayan seninle bitse
Geriye hiç ben kalmasa...*

Eddi Anter
2 Ağustos 2019

YAZAR HAKKINDA

Yüksek lisanslı uluslararası pazarlamacı olan Anter yaklaşık 20 sene boyunca kendi tekstil imalat ve ihracat işini yaptı. Avrupa'nın farklı ülkelerinde pazar araştırmak, müşteri bulmak ve koleksiyon hazırlamak işinin bölümleriydi. Deneyimlerini bugün aynı alandaki şirketlere danışmanlık yaparak sürdürüyor.

Uzun yıllardır felsefe ve tasavvuf eğitimi alan Anter Klinik Psikoloji yüksek lisansını Amerika'da Nova Southeastern University'de tamamladı. Mental Health Counselor olarak stajını yaşlılar ve Alzheimer hastalarıyla hem grup hem de kişisel seanslar yaparak bitirdi.

Edindiği bilgi, tecrübe ve tekniklerle Farkındalık Hapı ve İş'te Farkındalık adları altında 30 kişiden 300 kişiye kadar değişen topluluklara motivasyon, performans ve irade kontrolü ile ilgili kurumsal eğitimler veren Anter'in farkındalık odaklı bireysel terapi görüşmeleri de tamamlayıcı unsurdur.

İşsel yolculuğunda, kendini bilmek ve tanımak yolunda ilerlerken, Eddi Anter deneyimlerini okuyucularıyla paylaşmaya 2006 yılında başlayıp *Lilly*, ardından *Kumbara*, *İkilem*, *İnkâr*, *Kabile*, *Ben Benim*, *Kesmeşeker*, *Vakitsiz Kaybedenler* ve 2019 yılında *Karanlıkta Yürüyen Yabancı* adlı romanları ile devam etmiştir.

Herkesi hatırlayıp, unuttuğumuz kişi olan *ben*.

Bu roman senin için.

Benim için.

Ben için.

Ben'e...

ÖNSÖZ

“Ubi dubium ibi libertas” diye Latince bir söz duyduğumda çok hoşuma gitmişti. “Kuşkunun olduğu yerde hürriyet de vardır.” Anladığım kadarıyla kuşku olduğunda seçim hakkım da doğuyor, kesinlik varsa benden boyun eğmem bekleniyor. Bunu sevmiyorum; doğrusu işime gelmiyor. Bilgiye dayanmayan ve araştırmadan yoksun bir şeye körü körüne inanıp kabullenmek beni korkutuyor. İnsanların genel anlamda değişik konular hakkında bilgiye ulaşma şekilleri, kabullenip inanca dönüştürmeleri ve kesinlik kazanan görüşleri beni endişelendiriyor. Bilmek son duraktır. Asıl sıra öğrenmek, anlamak ve nihayetinde bilmektir.

Sorgulayıcı bir zihnim var; her şeyi, herkesi sorgulamak hayatımın bir parçası. Tek başına kalmak pahasına sürüden ayrı-
lıp yerleşik düşüncelerden kurtulabilen, ezber bozup sezgilerini kullanan, karşı tarafa geçmiş yalnız biriyim. Şükrediyorum. Kendime doğru yol alıp içdünyama girebiliyorum, bilinmeye-
ne yolculuk yapıp ilerliyorum. Tüm bunları kısa sürede uygulamaktan ötürü memnunum, fakat yeri gelince başıma işler de açılabilir. Çoğu zaman susmak zorunda kalıyorum. Hemfikir olmadığım durumlarda, itiraz edilecek konularda genelde ses çıkarmıyorum, fikir beyan etmiyorum. Sakin kalıp izlemeyi seçiyorum. Karşımdaki kişi ne kadar çok şey bildiğini, benden daha iyi durumda olduğunu düşünürken ben sadece kendimi sorgulamakla yetiniyorum. Yapılan sohbetten çıkaracak dersim

ne, onu bulmaya çalışıyorum. Bu yoğun odak yorup yıpratıyor beni. Pes etmiyorum çünkü hâlâ nefes alıyorum. Aslında, verdiğim her nefesin son olabileceğinin farkındalığı ile yaşıyorum.

Aradığım her şeyin içimde olduğunu öğrenmek nedenle beni henüz iyi hissettirmiyor. Evren içimde, Tanrı içimde, herkes ve her şey içimde ama tam olarak nerede? Bilmiyorum, bulamıyorum. Kendimi arayış yolunda ilerlerken bazı şeyleri yaşayarak öğrenmek bana iyi geliyor, uyanışıma yardımcı oluyor. Tam olarak uyandığımı düşünmüyorum fakat ayakta uymadığımdan da eminim. Çoğu zaman kendimi kendime hatırlatmak için çaba gösteriyorum. Ardından çabasız bir çabayla kendimi bulacağımı hatırlıyorum. Yapsam bir türlü, yapmasam bin bir. Hiç düşünmeden, çaba göstermeden olmak haline geledim.

Bir yer vardı aradığım, orayı bulmak istiyordum. Ve cevaplarımı Budist olmayan Buda veya İsevi olmayan İsa'da aramaktan çoktan vazgeçmiştim. Amaç Buda veya İsa'nın kendisi olmaktı. Aksi halde bu da, şu da olmaya çalışarak, o daldan bu dala konarak budala olmak kaçınılmazdı. Aslında kendim olmaktan bahsediyordum... Bu kişileri idolize etmek yerine idealize etmeliydim. Kişiyi değil, varmış olduğu mertebeyi gözü önüne almalıydım. Ancak o zaman kendi potansiyelime ulaşip onu değerlendirmek fırsatını yakalayacaktım. Kişilerin ya da bir akımın takipçisi olmaktan öte kendim olmalıydım. Cevabı kendimde bulmalıydım. Bunu idrak ettim. Tutunacak bir insan kalmadığında Bir'inin zaten beni tutmakta olduğunu hissettim, O'nu fark ettim.

Yaşam, doğumla ölüm arasındaki yoldur, yolculuktur. Bu yol bir sarkaca benzer; iki ucunda birbirinin zıtları mevcuttur. Mutluluk ve mutsuzluk, doyum ve doyumsuzluk gibi tek bir sarkaç bir sürü düaliteyi içinde barındırır. Bizler iki uç arasında

gidip gelmekteyiz her gün, hatta her an. Mutluyken mutlu olduğunun farkına varır mısın? Atlayıp zıplarken “Nasıl da mutluyum” diyen kaç kişi gördün? Ancak mutsuzken mutsuzluğunu anlata anlata herkese bulaştıranları gayet iyi bilirsin. Peki, ben mutlu olduğumu nasıl anlayabilirim? Bunun cevabı karşıt bir soruda yatıyor. Aklıma estikçe kendime “Ben şu anda mutsuz muyum?” diye sorarsam ve “Hayır, mutsuz değilim” diye cevaplırsam, mutlu olduğumu anlayabilirim. Aksi halde mutluluğu üzerinden zaman geçtikten sonra hatıralardan anımsamakla yetineceğim. Bir diğer bildiğim, mutluluğun ardından daha az mutlu olduğum ve sonrasında mutsuzluğa doğru yol aldığım. Bunun kaçıışı yok. Sürekli mutlu halde kalmak söz konusu değil. Bizler için bir şey başlıyorsa mutlaka bitecek, bitiyorsa mutlaka başlayacak demektir çünkü zamanın içindeyiz.

Gülmenin sonu ağlamak, ağlamanın sonu gülmek, barışın sonu savaş, savaşın sonuysa barıştır. Her şey birbirini zıddıyla var eder. Ve doğumun sonu ölümdür... İşte bu yüzden yeniden doğmak için ölmek gerek. Ölmeden ölmek içinse uyanmak gerek. Öyleyse uyanan kişi ölecek, ölünce tekrar doğacaktır. Bir uçtan diğer uca doğru yol almak kaçınılmazdır.

Yaşarken ölmek aklın aldığıdır; ölmeden önce dirilmek, yaşarken yeniden doğmak aklın almadığıdır; asıl olandır... Oluşa tanıklık edenler bunu gayet iyi bilirler.

Mutsuzluğu tatmadan mutluluk anlaşılıyor. Anlaşılamaz. Fakat çoğu zaman ne orada ne buradayken şimdi bulunduğu yeri anlamak da zor geliyor. Ben sürekli arada bir yerdayken ne mutlu ne mutsuzum. Yani ortaldayken, uçlarda değilken aslında dengedeğim. Ortadayken hiçbir şey olmuyor gibi düşünmek yerine uçlarda olmadığımı kendime hatırlatmayı tercih ediyorum. Bu iyi mi kötü mü emin olamıyorum. Bu soruyu soran kim onu dahi bilmiyorum. Zihnim soruyor, zihnim

cevap arıyor, halbuki yanıt ortada, ben tam ortasındayım, içinde, merkezindeyim...

Cennet mi cehennem mi? Şu an neredeyim? Sonra nerede olmak istiyorum? Bunların cevabı benimle ilgili. Uçlardan biri aktifken diğeri pasif olmak durumunda, yani ben aynı anda hem cennette hem de cehennemde olamam. Uçlar dışında kalan yerlerse nötr yani tarafsız zeminlerdir. Araftır... Hayatın tadına varmak, kanımca uçlarda yaşarken oluyor. Uçlarda olmadıgımda deneyimlenen şeyin farkındalığı azalır yok olabiliyor. Aradığım tam olarak bu yerdi işte. Hiçbir uç fikir veya davranışın olmadığı o meçhul ve meşhur yer. Aslında tam da içindeymişim çoğu zaman, haberim yokmuş. Hatta hep oradaymışım, bilmemişim. Hayat her zaman uçlar arasında devam eden bir olgu ve ben de arada kalan bu yerde bir yaşıyanım. Anlamak neden bu kadar zordu, yeri bulmak niçin bu kadar meşakkatliydi acaba? Cevabı da yeri de şimdi biliyorum...

Kimine pek çok şey az, kimine ise en ufak bir şey çok fazla gelebilir. İnsana göre farklı bir hal alıyor. O kadar uzun bir süredir aramış olduğum bu denge ve düzenin hâkim olduğu yeri bulamayışımın sebebi onun içimde oluşuydu ve benim de O'nun içinde olmamdı. Bir şeyin içindeyken onu göremez ancak dışına çıkınca fark ederiz. Ben bugün itibarıyla kendimden dışarı çıktığımı biliyorum, aradığım huzur dolu teklik yerinin içindeyim ve tadını çıkarmaya niyetliyim. Her şeyi, herkesi gözlemleyen Bir'i var. Gözlemciyi gözlemlemek, dışarıdan kendimi izlemek ve sürekli kendimi hatırlayıp kendime hatırlatmak güzel bir duygu... Olduğum yer hem her şeyin var olduğu hem de benim hiçbir şeyi göremediğim yer. Bir yere varmak için gitmek şart ancak geri dönüşte yeni bir ben ile değişik bir halde aynı başlangıca geldiğini artık biliyorum.

Anladım ki gidilecek sadece ben var, okunacak yalnız benim... Bana bir ben ulaşırım. Ben bana yola çıktım, geliyorum.

Şimdi duruma yeniden baktığımda uçlarda hiç yaşamamış kişilerin benim en son keşfettiğim orta yerde hazır beklediklerini görüyorum. Hep oradaydılar. Orada duruyorlardı. Pek çok insan var hem de. Sürüden olan insanlar. Peki, ben dönüp dolaşıp yine herkesin olduğu bu yere gelerek tekrar sürüye mi katılıyorum? Sürüden biri mi oluyorum acaba? Hayır. Kesinlikle hayır. Fark şurada. Farkındalık varsa olduğu yeri bilirsin; farkındalıktan yoksun isen ne nerede olduğunu bilirsin ne de nereye gideceğini bulursun. Olduğu yerin aradığı yer olduğunu bilmeyen kişi hayatı deneyimlemeden günlük akışın içinde olur. Yuvarlanarak giden bir akıştır bu. Evrenin verdiklerinin akışında olmaktan, onları karşılayabilmekten çok uzaktır. Artan bilgi ve yükselen bilinç seviyesiyle sürüye geri geldiğimde ben artık sürüden değilimdir. Değişmiş biriyimdir. Değişimin süreklilik arz etmesi için dairesel bir olguda olması gerekir, bu da dönüp dolaşıp başa gelmekle mümkün. İşte bu yüzden ben yeniden kendimi sürünün içinde bulduğumda diğerlerinden farklı olarak kıymetini bilmedikleri yerin tadını çıkarırım. Her gün, her dakika, hatta her an... Hem sürüde, içindeyim, hem de sürüden değil, dışındayım. Ben artık sürünün kendisiyim. Ben sürüyüm. Sürüyorum... Sürdürüyorum. Her şey gibi sürdürmek de benim elimde!

Ara sıra haddimi aşır Tanrı'dan hesap sormak cüretini de gösteriyorum. Gizlice ettiğim dualarımda, arzu ve isteklerimi hak ettiğimi dillendirip beklentilerimin karşılanması gerektiğini savunuyorum. Hatta talepte bulunuyorum. Tanrı'ya olan inancımı ortaya koyup yapması gerekenleri sayıyorum. Her gün değişen kaprislerimi sıralarken kendimi de sorguluyorum. Yapmam gerekip yapmadıklarımı, yapmamam gerekip yine de yaptıklarımı gözden geçiriyorum. İnanç ve güvenden ötesi ne-

dir diye soruyorum. Yanıt yok. Cevapsız bırakıyor beni. Kendi halimde, kendimle baş başa tuhaf bir yüzleşmenin içinde kalıyorum. Âcizliğimi görmeme rağmen diklenip başkaldıracak ufak bir gücü hâlâ kendimde buluyorum.

Sonuçta ne Tanrı'ya ulaşıyorum kendi içimde ne de Tanrı kendini deneyimliyor bende yeterince.

BAŞLANGIÇ

Yaşam insana bahşedilmiş en değerli hediyedir. Kimi insan kendisine sunulan bu hediyeyi sever, onunla coşar ve her gün hayat oyununu oynayıp tadını çıkarır. Kimisi de hayatı anlamaz, yaşamaktan keyif almaz ve oyuna son vermek ister. Halbuki oyunu başlatan kendisi değildir bunu anlamaz. Yazılı ve sözlü olan kuralları bilmez, tanımaz. Belli bir düzen vardır; haberi yoktur çünkü aklı başında değildir.

Hayat oyununda her şey anlamsız da olabilir, yüklediğimiz kadar anlamlı da...

Günlük yaşamın içinde zorlu sınavlardan geçiyoruz. İniş ve çıkışlarla boğuşurken kimi zaman pes edebiliyoruz.

Kaderine teslim olmakla dizginleri kendi eline almak arasında gidip gelen adam, hayatının anlam ve amacını değiştirecek kişilerle karşılaştığında onu nelerin beklediğini elbette önceden bilmeyecekti. Yine de sınırları zorlayıp hafızalara kazınacak bir yolda yürüyecekti...

Vakit kaybetmeden gelin yola koyulalım.